Саво Костадиновски

Таа ноќ уште повеќе се уверив дека синилото најдобро се гледа дење, а најубаво се чувствува ноќе. Затоа, наместо да спијам на двокатен кревет, синилото го барав во темнината на ноќта, на војнички ќебиња во паркот зад касарната.

Дејството на синилото беше силно и утрината – неговата магија ме водеше до автобуската станица во градот, наместо на утринско постројување во касарната. Кога се вратив имаше постројување само за мене. Без присуство на другите војници, дури и на оние на кои им бев десетар.

Додека мене ме вознемируваше бескрајната страст, нив ги вознемирила сирената за узбуна и веднаш заминале на италијанската граница.

Тие останаа две недели на граница, а јас три недели во самица.

По неколкуте белји – ми дојде и една среќа. Во касарната беше останал најдобриот офицер. Беше многу човечен и затоа го разбра моето каење за моите белји. Ми рече дека само ќе ми се пишува дека тие три недели сум во самица. Сепак, бев доволно сам за да можам спокојно да живеам со спомените што ми ги остави синооката и со надежта дека ќе ја стигнам на патот на печалбата до земјата што таа ја избра, а не јас – синот на првоборецот против војниците на таа земја. Тоа спокојство ми го нарушуваше само добриот старешина Раичевиќ. Јас бев распаметен, а тој сакаше да ме опамети. Не бил само добар офицер, туку и библиофил. Ми ги донесе најубавите книги што ги имал во кои имаше многу ум и многу мудрости. Оттогаш почнав да ја читам книгата што с# уште ја читам – книгата на животот.

Набргу по напуштањето на местото на живеење со стражари, го фатив патот што требаше да ме води до синооката. Тој поминуваше низ Јесенице, а јас дури оттаму со дописна картичка го известив мојот татко првоборец дека сум тргнат за друга земја. Како што претпоставував, и како што подоцна ми велеше, тогаш, кога го прочитал тоа на картичката, почнале повторно да го печат раните што на трипати му ги нанесле војници од земјата во којашто отидов. Ама, јас мојата младост ја живеев во друго време...

Возот ме однесе во Минхен и право отидов на првата работа – на Октомврискиот празник на пивото.

Немав потреба од опојот на пивото, оти веќе бев опиен од синооката. На патот до неа прво стигнав до Франкфурт на Мајна, па набргу до Келн на Рајна. Таму почнавме да го создаваме нашиот свет од копнежите, но за некоја година, поради семејните тегоби во родината, синооката ја напушти новата земја. Тогаш првпат почувствував дека сум во туѓина и дека сум потиснат од тежината на отсуството на синилото во кое дотогаш или тонев или лебдев.

Во тоа време, без да сакам, го одредив најточното значење на носталгијата. Во неа можев само да тонам – никако да лебдам.